

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Lukáše Pišvejce a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Mgr. D. D.**, zastoupen JUDr. Alešem Vídenským, advokátem se sídlem Sokolská třída 966/22, Ostrava, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2022, č. j. PPR-9912-6/ ČJ-2022-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2024, č. j. 9 Ad 8/2022-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze 13. 4. 2022, č. j. PPR-9912-6/ČJ-2022-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „prvoinstanční orgán“) ve věcech služebního poměru č. 803/2022 ze dne 17. 1. 2022, jímž byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního

poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) pro porušení služebního slibu, spočívající v tom, že se nejméně v období od 4. 3. 2021 do 25. 3. 2021 v Ostravě dopustil zavrženíhodného jednání, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR a které má znaky přečinu zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Předně se neztotožnil s žalobní námitkou týkající se porušení principu presumpce neviny. Městský soud v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu stran vztahu trestního řízení a řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru a dovedl, že zásada presumpce neviny se týká pouze trestního řízení, nikoliv posuzované věci, jejímž předmětem je odlišná otázka - přijetí personálního opatření. Městský soud neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku směřující proti způsobu dokazování a získávání podkladů pro rozhodnutí. Podle městského soudu správními orgány shromážděné poklady sice zahrnují listiny opatřené v řízení před jiným orgánem (GIBS), nicméně věcně dokumentují okolnosti předmětných jednání žalobce, a proto nejsou vyloučeny z okruhu důkazních prostředků, jež je možné užít ve věcech služebního poměru.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Podle stěžovatele § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, na jehož základě byl propuštěn, vede k tomu, že správní orgán vyhodnocuje stejné skutečnosti, které jsou vyhrazeny soudu v trestním řízení. Navíc je snadno zneužitelný, neboť si lze představit situaci, v níž je příslušník na základě daného ustanovení propuštěn ze služebního poměru, ač je následně obžaloby zproštěn, případně je trestní stíhání zastaveno. Stěžovatel je rovněž přesvědčen o nadbytečnosti použití § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť vhodnější řešení projednávané věci nabízí institut postavení mimo službu a vyčkání výsledků probíhajícího trestního řízení.

[5] Stěžovatel má rovněž za to, že žalovaný, resp. prvoinstanční orgán, rezignovali na řádné opatrování důkazů a na jejich hodnocení. Stěžovatel zdůraznil, že správní orgány, stejně jako městský soud, ve svých úvahách vycházejí toliko z odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání a z obsahu úředního záznamu o časové ose pořízení vozidla, aniž by zohlednily, že dané listiny nepředstavují důkazy, ale pouze hodnotící výsledky činnosti orgánu činného v trestním řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na závěry rozsudku městského soudu, s nimiž se plně ztotožnil, stejně jako na obsah napadeného rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereaguje na argumentaci městského soudu. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] NSS předně považuje za nezbytné připomenout závěry svého rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, v němž se rozšířený senát vyslovil k otázce určitosti žalobní bodů, když uvedl, že „[č]ím je žalobní bod [...] obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým způsobem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“ Právě zmíněné principy jsou plně přenositelné i do poměrů řízení o kasační stížnosti, neboť jak NSS opakovaně zdůrazňuje ve své judikatuře, kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozsudku soudu (např. rozsudek ze dne 15. 7. 2021, č. j. 1 As 132/2021-30). Platí tedy, že strohá a obecná kasační argumentace vede k vyřazení kasační stížnosti pouze v odpovídající – nízké – míře detailu.

[9] Nahlíženo optikou právě uvedených judikатурních východisek kasační stížnost v nyní projednávané věci je sice projednatelná, když obsahuje argumenty směřující proti závěrům městského soudu ohledně funkce § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru včetně vztahu tohoto ustanovení k trestním předpisům, a ohledně řádného zjišťování skutkového stavu. Daná polemika však ustrnula ve značné rovině obecnosti, čemuž odpovídá i způsob reakce na ni.

[10] NSS se v prvé řadě neztotožnil s argumentací, že se správní orgán v řízení vedeném na základě § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru („*příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru*“) zabývá stejnými skutečnostmi jako soud při rozhodování o vině v trestním řízení. Ač určitá část předmětu obou řízení vskutku obdobná je, když směřuje ke zjištění, zda posuzované jednání naplňovalo znaky skutkové podstaty určitého trestného činu či nikoliv, v řadě dalších otázek se již daná řízení podstatně liší (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015 č. j. 10 As 87/2014-65, bod 24, či rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30, bod 36). Odlišnost z hlediska rozsahu posuzovaných okolností lze demonstrovat na příkladu tzv. zásady subsidiarity trestní represe. Zatímco v trestním řízení, v němž se tato zásada uplatňuje, se musí orgány činné v trestním řízení při zjišťování skutkového stavu zabývat intenzitou společenské škodlivosti stíhaného jednání (viz § 12 odst. 2 trestního zákoníku), v řízení podle služebního zákona tato skutečnost nehraje žádnou roli a relevantní jsou jiné okolnosti, tj. kupříkladu otázka ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru. Stejně platí, že v trestním procesu mohou nastat i skutečnosti bránící vyslovení viny (např. chybějící souhlas poškozeného u vymezených trestných činů), které naopak nejsou na překážku propuštění příslušníka ve správním řízení. Městský soud proto dospěl ke správnému závěru o vzájemně nezávislém charakteru obou porovnávaných postupů.

[11] Není důvodná ani (hypoteticky formulovaná) obava stěžovatele ze zneužití možnosti propuštění na základě § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. V případě, že se služební funkcionář rozhodne přistoupit k tomuto postupu, musí sám nashromáždit dostatečné množství skutkových podkladů, aby jeho závěr o naplnění znaků skutkové

podstaty trestného činu byl řádně prokázán a obstál i při případném přezkumu ve správním soudnictví.

[12] S otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí se mívají úvahy stěžovatele o nadbytečnosti postupu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Je jistě pravdou, že zákon nabízí služebnímu funkcionáři možnost nevést autonomně důkazní řízení podle právě citovaného ustanovení a vyčkat výsledků (eventuálně) probíhajícího řízení trestního, když případné odsouzení v jeho rámci vede k propuštění příslušníka bez dalšího [viz § 42 odst. 1 písm. a), b) téhož zákona]. Úkolem správních soudů však není hodnotit účelnost, ale pouze zákonnost postupu správních orgánů. Kasační soud přitom již v minulosti dovedl, že alternativní existence obou zmíněných postupů odpovídá vůli zákonodárce, kterou je nezbytné respektovat (viz rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015 č. j. 10 As 87/2014-65, bod 22). Je tedy na úvaze služebního funkcionáře, jakou ze zákonem nabízených alternativ vedoucích k ukončení služebního poměru zvolí, při současném respektování jejího zákonného rámce.

[13] Stěžovatel se rovněž mýlí, když zpochybňuje použitelnost usnesení o zahájení trestního stíhání a úředního záznamu o časové ose pořízení vozidla jakožto důkazního prostředku ve správním řízení. Městský soud v tomto směru správně poukázal na § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle něhož „*důkazem je vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci*“. Ke zjištění skutkového stavu přitom jistě mohou sloužit i výše uvedené listiny, z nichž vyplývají poznatky o jednání stěžovatele naplňující znaky trestného činu. A to zejména za situace, v níž není pravdivé tvrzení stěžovatele o tom, že správní orgány ve svých úvahách o naplnění skutkové podstaty přečinu jednáním žalobce vycházely toliko z těchto listin. Na skutečnosti uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání stěžovatele, resp. v úředním záznamu, totiž přesvědčivě navazují další podklady pro rozhodnutí opatřené v rámci správního řízení, na které poukazuje městský soud v bodě 51 svého rozsudku (zejména materiály Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, protokol o výsledku stěžovatele, úřední záznamy o podání vysvětlení atd.). Tyto komplexní podklady pro rozhodnutí, a skutková zjištění správních orgánů z nich vyplývající, přitom nebyla ze strany stěžovatele nijak relevantně zpochybněna.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] NSS neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu